

Eulli omale kašwandikufš wõtta, aga tühja ka, see on minu meelest juba lainud; — kingin talle selle riide pealekauba, küll nad siis rahule jääwad!" Nende mõttedega ruttas Kaie koju poole ja ta süda sai kergemaks, kui nägi, et Madiš kottu wälja oli lainud, sest seda wäikest kriimsilma ei olnud temale tarwis näidata, enne kui pestud ja haritud saab. — Esimene mure olli nüid Kaiel last puhastada, ta otsis puhtad rätikud, mähkis last, imetas lehma piimaga ja panni ahju ääre rätiku alla magama, siis hakkas ise järele arwama, kuidas Madisele pidi asja seletama.

Aga mis tegi Madiš sel aeal kui Kaie oli linna lainud nahka tooma? aga nahka oli ta wäha ostnud ja muud asju enam kui tarwis. Madiš pani ennaft riidesse, aga enne weel kui ta wälja pidi minema, tuli tal üks asi meele, et Eulli'le kohe jala-kattet tarwis oleks, ja kuni uusi kingi teeks, otsis ta üks paar wanu saopaid, raius neil nina otsast tükkid maha, et pisemaks jäid ja hõmbleš otsad jälle kofku. Siis oli lõuna käes; mis muud, kui

wõttis silku ja leiba, sest perenaist ei olnud kodus, kes leent oleks keetnud. Peale selle wõttis Madiš kepi kätte ja läks uksest wälja ja jõudis paari minutiga Otsa - Lõnu juure. „Tere lõunat Ann!“ „Sumalime Madiš, noh mis sind sundis siia tulema?“ „Pidin teilt midagi paluma, kas Lõnu ise ka kodus on?“ „ei ole!“ ütles Ann, „mis meil siis sulle anda on, oleme isegi waesed, leiba kasinašte, lapsi palju sõdmas!“ „Seep see on, Ann! ütles kingsep; ühe lõhu pidin omale paluma!“ Ann pidas selle naljaks, ütles: „naaber, wõtta lõik kuus, ja Eull on lõige esimene, teda annan; ei tee ta muud kui kelmistüka, iga pääw!“ „Mis ta siis teinud?“ küsis Madiš, „on ju terane laps naha!“ „Wõi tema hea laps?“ wastas ema; „kas sa näe, selget koerust täis, pidi praegust peksa saama; sellepärast ta nutab nurkas. — Jah oota, kui isa kodu tuleb, küll ta siis sinu laiskuse naha wahelt wälja roogib!“ „On ta nii laisk?“ küsis Madiš. „Mis siis!“ ütles Ann, „kargamise peale on ta walmis ja sõnakuulmata; Mardipääwaks